

Въ тая минута надалечъ се чу гърмежъ, чието ехо бавно се разнесе надъ гората.

Елена извика отъ страхъ и, закръпила ръцѣ, заплака.

— Навѣрно, него стрѣлятъ, защото, ти, варварино, си заповѣдалъ това. О, Боже! Боже! възможно ли е Ти да се не смилишъ?!

Вслушанъ по посоката, по която се чу гърмежътъ, той почна да я успокоява. Не можеше да става и дума, че тоя гърмежъ бѣше насоченъ срѣщу Феликса Меркель. Вѣроятно, бѣха гръмнали въ гората, въ отвѣдната страна на замъка. По всѣка вѣроятностъ, нѣкой браконьеръ причакваше хубавъ дивечъ.

Но тя плачеше още по-силно.

— Та тебѣ ти е сѣ едно... ти, ти... ти сѣ пакъ ще го прѣдадешъ на смъртъ!

Болеславъ, когото нейното сѣ повече и повече растяще отчаяние го вкарваше въ чудо, обѣща да направи всичко възможно, за да смекчи участието на Феликса. Той ще каже, че Феликсъ е билъ въ тѣсно, безсѣзнателно състояние. Всичко ще заборава: своята умраза, оскърбената си честь, само и само да отстрани нещастieto.

Но тя не се удовлетвори отъ това. Тя ненадѣйно падна прѣдъ него на земята и прѣгързъ колѣнитѣ му:

— Смили се! бжди благороденъ! спаси го!

— Стани, за Бога!

— Не, нѣма да стана, ще седа въ праха и ще те моля...

— Та нима не разбирашъ, че ако го прѣдстави съвсѣмъ невиненъ, ще излѣза самъ азъ виновенъ въ опитъ за убийство?

— Та какво! — плачеше тя; — ако ти наистина ме обичашъ, можешъ да ми принесешъ тая малка жъртва.

Тукъ той разбра, че тя не бѣше дошла тукъ за него; тя дѣйствуваше по строго обмисленъ планъ, за да се възползува отъ любовта му къмъ нея въ полза на другѣго.